

[Bjerring.] vil minde om, at da Fattigloven var til Behandling i Rigsdagen i 1891, stillede den gamle Venstrefører Christen Berg ved anden Behandling et Forslag og udtalte sig for at eftergive Fattighjælp, uanset hvor lang Tid der var hengaaet, siden vedkommende sidste Gang modtog Fattighjælp. Det var en Udtalelse, der var fremsat forud for Lovforslagets Behandling her i Rigsdagen af en af Venstres Førere. Vi skulde dog nødig være kommet dertil, at man nu saa mindre human og frisindet paa Spørgsmaalet om Eftergivelse af Fattighjælp, end man gjorde den Gang. Og paa den grundlovgivende Rigsdag stillede Professor David og Anders Sandø Ørsted Forslag om, at den Mand eller Kvinde, der havde modtaget Fattighjælp, skulde indtræde i sine borgerlige Rettigheder igen, saa snart de ophørte med at modtage Fattighjælp. Man ønskede fra den Side, at fattige Mennesker ikke skulde være stillet daarligere end Fallenter. Som bekendt berøves Fallenter deres borgerlige Rettigheder, indtil de atter har Raadighed over deres Bo; og man hævdede fra disse to betydelige Mænds Side paa den grundlovgivende Rigsdag, at man ikke skulde stille fattige Mennesker ringere end Fallenter, men at, saa snart de var ophørt med at faa Fattighjælp, skulde de atter indtræde i deres borgerlige Rettigheder.

Det forekommer mig, at det her foreliggende Forslag ikke kan modarbejdes ud fra økonomiske Betragtninger, fordi ydet Fattighjælp meget sjældent tilbagebetales; og heller ikke kan det imødegaaes ud fra humane Betragtninger, tværtimod. Derfor forekommer det mig, at der var al Anledning til at festligholde Grundlovens 80-aarige Fødselsdag ved at vedtage dette Forslag; og jeg vil anbefale det ud fra den Betragtning, at Forslaget saavel fra et human som fra et økonomisk Synspunkt er paa sin Plads. Jeg vil varmt anbefale, at det fremmes meget hurtigt og gøres til Genstand for en velvillig Behandling her i det høje Ting.

Pinholt: Om det foreliggende Lovforslag kan jeg sige, at vi fra vor Side ikke agter at stemme for det; og jeg kan tilføje, at den højttærede Socialminister heller ikke kan have haft nogen Anledning til at tro, at vi vilde stemme for det; thi da et Forslag af lignende Art sidst blev behandlet — i 1924 —, blev det fra vor Side udtalt, at saaledes som den sociale Lovgivning nu var udbygget, vilde vi ikke kunne tænke os fremtidig at stemme for et lignende Lovforslag. Det er jo rigtigt, hvad den

ærede Ordfører for Socialdemokratiet (Bjerring) sagde, at der ikke er nogen Penge i dette Forslag; de, der faar Fattighjælpen eftergivet, faar ikke noget givet af økonomisk Betydning. Men der er i den Lovgivning, som vi har, i Fattigloven af 9. April 1891 § 35, sidste Stykke, en Bestemmelse om, at Fattighjælp kan Kommunalraadene eftergive, naar den, der har nydt den, ikke i et Aar har faaet Understøttelse. Jeg maa sige, at det er efter min Mening en meget human Lovgivning; og jeg ser ikke, at der vil være vundet synderligt, hvis man vedtager dette Lovforslag — der skal jo ikke være Valg i den nærmest kommende Tid. Og tænker man sig, at man nu eftergav en Familie Fattighjælp, og den saa i Løbet af 3—4 Maaneder maa henvende sig til Fattigvæsenet igen, har den ikke opnaaet noget som helst; saa løber det igen paa samme Maade. Men det, som i øvrigt er afgørende for vort Vedkommende, er, at dette Lovforslag i ingen Henseende underbygger den Erhvervsenergi og Selvhjælpsenergi, som man dog maa mene er af megen Betydning for Samfundet. Det er af afgørende Betydning, at denne Trang til Selvhjælp, til at sætte det yderste ind for at hjælpe sig selv, ikke svækkes. Og naar vi har disse Bestemmelser i Loven af 1891, som vi har, og vi har den sociale Lovgivning, som vi har, tror jeg ikke, man kan sige, at der i og for sig er Trang til det foreliggende Lovforslag. Vi har fra vor Side næret den Anskuelse, at dets Vedtagelse paa en uheldig Maade vilde svække Selvopholdelsesdriften.

Nu blev det sagt af det ærede Medlem Hr. Bjerring, at Berg i sin Tid havde stillet Forslag om, at Kommunalbestyrelserne til enhver Tid skulde kunne eftergive ydet Fattighjælp. Men man maa huske, hvorledes vor Fattiglovgivning den Gang var; vi havde da ikke nogen social Lovgivning og ingen Hjelpekasser, som nu træder til i mangfoldige Tilfælde, naar det begynder at blive vanskeligt for en Familie at holde sig udenfor Fattigvæsenet. Det er noget, som alle vi, der har været Kommunalmedlem, ved; det har vi set mangfoldige Gange. Vi havde heller ikke de mangfoldige andre Hjelpeforanstaltninger, som vi nu har. Derfor maa jeg sige, at jeg ikke tillægger Loven nogen stor Betydning for dem, som nyder godt af den, men jeg tillægger den en Betydning i Retning af at svække Selvopholdelsesdriften, Energi til at hjælpe sig selv, og det tror jeg er farligt. Vi maa heller ikke glemme, at vi kan betragte Samfundet som værende paa to Vægtstænger, paa den ene de, der